

www.puendee.com

นวนิยายไทย

คุณหมอช่วยด้วย • สีฟ้า

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สำนักพิมพ์คลังวิทยา ๒๕๑๕

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, มีนาคม ๒๕๕๕

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : ฟารุต สมัครไทย

ราคา : ๒๕๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

สีฟ้า.

คุณหมอช่วยด้วย.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๕.

๓๖๘ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-537-7

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุครัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

รัชชานันต์ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ ต้นติมา แซ่ตั้ง

สมยงค์ คงใจ สุทธิรยา เสดตรา

รจนา คงทน สุรินทร์ ออมระดับกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือ บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

บนโลกแห่งความวุ่นวายนี้ ความโหดร้ายทารุณไม่ได้เลือกเกิดกับใคร คนใดคนหนึ่ง แม้แต่กับคุณเองก็เกิดขึ้นได้ทุกนาทีเช่นกัน

“คุณหมอ...ช่วยด้วย” นวนิยายจากปลายปากกาของ สีฟ้า ผู้ล่วงลับไปแล้ว ได้สื่อถึงจรรยาบรรณของแพทย์ที่มีความรับผิดชอบต่อคนไข้ พร้อมจะดูแลรักษาและให้ความช่วยเหลือจนสุดความสามารถ นอกเหนือไปจากคำว่าเสียสละ ทว่า...ชะตาชีวิตมักเล่นตลกเสมอ

สารภี หมอสาวไฟแรง ตัวละครที่โชคชะตานำพาหล่นไปสู่หายนะอันโหดร้ายและแสนสาหัสสากรรจ์ จนแทบเอาชีวิตไม่รอด แม้แต่อนาคตที่สวยงามก็เกือบจะจบลงเพราะประโยคที่ว่า คุณหมอ...ช่วยด้วย

แสงตะวัน หมอหนุ่มผู้มีความมุ่งมั่นและทุ่มเทชีวิตจิตใจให้กับการรักษาคนไข้อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยและสุขใจในหน้าที่ของตน เมื่อเขาต้องมาพบหมอสารภีในสภาพที่น่าสะเทือนใจ จึงเกิดความเจ็บแค้นแทนขึ้นมาลึกลง และพยายามจะดึงหล่นให้หลุดพ้นจากความเลวร้ายนี้ให้เร็วที่สุด

คุณหมอ...ช่วยด้วย...ช่วยด้วย คำพูดซ้ำๆ ซากๆ ที่ยังกรีดร้องอยู่ในหัวใจของหมอสาวผู้ถูกกระทำ อาจทำให้ต้องตั้งคำถามว่า เมื่อคนดีอุทิศตนให้สังคมแล้ว สังคมให้อะไรตอบแทนบ้างนอกจากคำพิพากษา และใครจะกอบกู้ชีวิตของหมอสาวให้คืนมาในสภาพเดิมได้ หมอแสงตะวัน...เขาจะทำสำเร็จหรือไม่

คุณหมอช่วยด้วย

สีฟ้า

ออกจากตึกคนไข้ชาย หมอแสงตระวันเดินเลยไปยังตึกคนไข้หญิงซึ่งอยู่ห่างกันไม่มากนัก

คนไข้ส่วนมากนอนกันแล้ว เว้นแต่บางคนที่นอนไม่หลับ หรืออาการทุเลาแต่ยังต้องอยู่ในความควบคุมของหมอ มีอยู่ประมาณเจ็ดแปดคนนั่งดูโทรทัศน์อยู่ในห้องนั่งเล่น

หมอแสงตระวันหยุดพักหายใจกับพยาบาลเวร ถ้ามถึงอาการของคนป่วยบางคน แล้วก็เดินเลยเข้าไปในห้องโถงสำหรับคนไข้ที่นั่งพักผ่อน

“คุณหมอมมา...คุณหมอมมาแล้ว...”

คนไข้แสดงอาการดีอกดีใจยิ้มแย้มแจ่มใสต้อนรับหมอ แต่หมอมไม่ยิ้ม เพราะปกติเป็นคนหน้าเฉย แต่หน้าของหมอมสงบใจดีนัยน์ตามีเมตตาจิต

พักหายใจคนไข้ที่เดินเข้ามาหาคนละประโยคสองประโยค บางคนพอเห็นหน้าหมอมก็ให้มีอาการที่จะต้องปรึกษาขึ้นมาทันที

“เป็นอะไรไม่ทราบค่ะ ปวดศีรษะ นอนยังงี้ก็นอนไม่หลับ ขอยานนอนหลับพยาบาลเขาก็ไม่ให้”

“ก็หมอมให้ยาอื่นไว้แล้ว เหมือนยานอนหลับเหมือนกัน...คุณนะ จวนจะหายแล้วนะ ไม่ต้องใช้ยานอนหลับหรอก...”

“หรือคะ? แต่หนูปวดศีรษะ...”

“ปวดที่ไหนกัน คิดว่าปวดมันก็ปวดนะซี คุณค่อยยังชั่วมากแล้ว อีกสองสามวันก็กลับได้...แล้วหมอมจะเช็กดูอีกที ถ้ายังปวดอยู่ เห็นจะต้องอยู่โรงพยาบาลอีกสักสองอาทิตย์”

“เอ...ถ้างั้นคงไม่ปวดหรอกค่ะ”

พรายยิ้มปรากฏขึ้นในดวงตาของหมอม...คนไข้ที่เป็นโรคเกี่ยวกับประสาทมักเป็นอย่างนี้ โรคหายแล้วแต่เจ้าตัวไม่ยอมหายก็มี ทั้งๆ ที่เบื่อหน่ายโรง-

พยาบาลเต็มทน

ดูเหมือนการรักษาโรคเกี่ยวกับประสาท หมอจะต้องใช้ความอดทนยิ่งกว่าการรักษาโรคทางอื่น

เพราะโรคประเภทนี้ คนไข้มักมีอาการวิปริตผิดแผกไปจากคนธรรมดา หมอเดินเลยไปยังห้องพิเศษทางมุมสุดของห้องโถงเหล็บนัยน์ตามองดูป้ายหน้าห้อง ซึ่งมีข้อความว่า...แพทย์หญิงสารภี แสงพร ขณะที่ผลึกประตูเข้าไป

พยาบาลเวรซึ่งเดินตามหมอมาทันบอกกับหมอว่า

“ไม่มีอะไรดีขึ้นเลยคะ หมอ”

หมอแสงตะวันเดินเข้าไปข้างเตียง พิจารณาดูคนไข้ซึ่งนอนหลับๆ ตื่นๆ และเอื้อมมือเตะเบาๆ ที่ข้อมือหล่อน

นัยน์ตาหลับๆ ตื่นๆ นั้นเบิกโพลงขึ้น แววตาขาดความรู้สึกผิดชอบ ไม่ได้มองดูหมอแสงตะวัน ไม่มีจุดหมายแน่นอนอย่างนัยน์ตาคคนธรรมดา ทว่าแสดงความหวาดกลัวและตื่นตระหนก

ริมฝีปากของหล่อนเผยออก และพูดซ้ำอยู่ประโยคเดียวว่า

“คุณหมอ...ช่วยด้วยเถอะ...คุณหมอ...ช่วยด้วยเถอะ...”

พยาบาลเหล็บนัยน์ตาสบนัยน์ตาหมอ

“ตลอดเวลา แกพูดแต่ประโยคนี้ประโยคเดียว”

หมอไม่ตอบว่าอะไร ก็มลงมองดูคนไข้ด้วยสีหน้าและแววตาอ่อนโยนไม่กล้าแต่ต้องเนื้อตัว เพราะแม้แต่มีนางพยาบาลเข้าประคองประคอง หล่อนก็แสดงอาการหวาดกลัวถอยหนีอย่างตื่นตระหนก

“หมอสารภี...”

เสียงของหมออ่อนโยนเหมือนแววตา

“ไม่มีใครทำอะไรหมอ ที่นี่เป็นโรงพยาบาลโง่ละ โรงพยาบาลที่เหมือนบ้านของหมอ หมอเคยเรียน เคยอยู่รักษาคนเจ็บป่วย จำได้ไหม?”

ไม่มีแววรับรู้ในดวงตาของหมอสารภี นอกจากความหวาดกลัว

หมอแสงตะวันระบายลมหายใจยาว ขณะที่พยาบาลปรารถนาว่า

“แกช็อกเพราะตกใจกลัวขนาดหนักทีเดียว”

นัยน์ตาหมอแสงตะวันฉายความรู้สึกสับสนเพช ดูเหมือนจะมีแววปวดร้าว เจ็บปนอยู่นิดๆ...

สำหรับคนไข้รายอื่น หมอแสงตะวันไม่เคยมีความรู้สึกเจ็บปวดแทน เหมือนอย่างารู้สึกกับหมอสารภี...ไม่ใช่เพราะคนไข้เป็นหมอด้วยกัน หากแต่ เพราะเหตุผลอันทำให้หมอสารภีต้องมานอนอยู่ในตึกคนไข้โรคประสาท และ อยู่ในความดูแลของเขาขณะนี้

“ก็น่าอยู่หรอก...บางที่เราอาจจะต้องใช้เวลาานสักหน่อยสำหรับหมอ สารภี ผมไม่อยากจะรักษาแถมด้วยการทำช็อก ปล่อยให้ค่อยเป็นค่อยไปดีกว่า หมอสารภีมีหวังหายเป็นปกติ...”

“ปกติหรือคะ?...”

“ก็ทำไมล่ะ? หมอสารภีก็เหมือนคนไข้โรคประสาทอื่นๆ คุณก็เห็น แล้วนี่ว่าหายเป็นปกติกันไปหลายราย”

“แต่หมอสารภีเป็นหมอ ถึงจะหายเป็นปกติหมอดคิดว่าหมอสารภีจะ กลับทำงานเหมือนอย่างเดิมได้หรือคะ?”

“ควรจะได้”

หมอแสงตะวันตอบสั้นๆ พยาบาลซึ่งเป็นพยาบาลอาวุโส อายุแก่กว่า หมอทั้งอายุจริงและอายุการงานไม่ตอบว่าอะไร ทว่านึกปรารถนาในใจกับตัวเอง อย่างวิตกแทนนิดๆ

“ถ้าเขารู้ว่าเคยประสาทเสียขนาดนี้มาแล้ว ใครเขาจะยอมให้รักษา...”

หมอแสงตะวันสั่งยาให้พยาบาลฉีดให้หมอสารภี แล้วก็มลงพุดกับ หมอสารภีว่า

“นอนหลับเสียเถอะหมอ ตอนนีหมอบลอดภัยแล้ว ไม่มีใครทำอะไร หมอได้อีกต่อไป”

ริมฝีปากซีดซีขาวของหมอสารภีขมุขมิบ เสียงแผ่วๆ ลอดลำคอออกมาว่า

“คุณหมอ...ช่วยด้วย...คุณหมอ...ช่วยด้วยเถอะครับ...”

พยาบาลฉีดยาให้หมอสารภีแล้ว จึงได้เดินตามหมอแสงตะวันออกมา
ทันกันที่ห้องทำงานของหมอ

“แกร้องขอให้ช่วยอย่างนี้บ้าง ซากๆ ตลอดเวลา... ไข้คนทำกับหมอสารภี
นี่มันใจดำอำมหิตเสียเหลือเกิน”

หน้าหมอแสงตะวันเหมือนจะยิ้ม แต่เป็นยิ้มที่ขื่นๆ

“ถ้าหมอหากินอยู่ในกรุงเทพ แทนที่จะกลับไปทำงานบ้านเกิด ป่านนี้
คงกำลังเรียนอยู่เมืองนอก หมอสารภีเรียนหนังสือเก่ง และอยู่ในข่ายที่จะ
ได้รับทุน”

“แล้วทำไมแกไม่รอเรียนต่อ? ความจริงตอนจบอายุก็ยังไม่พอ เวลาที่
จะทำงานหาเงินยังมีอีกถมเถไป”

หมอแสงตะวันเหลือบดูพยาบาลแวบหนึ่ง ขณะที่ก้มหน้าอ่านรายงาน
บนโต๊ะทำงาน นัยน์ตาจับอยู่ที่กระดาษ ปากพูดเรื่อยๆ ว่า

“เห็นจะไม่ใช้เรื่องหาเงินอย่างเดียว แกร้อนรนที่จะไปตั้งสุขาศาลาที่บ้าน
ของแก...”

“อุดมคติ... งั้นหรือคะ?”

“จะเรียกอย่างนั้นก็ได้ ถ้าไม่เห็นว่ามันเป็นคำที่ค่อนข้างจะเฟือเกินไป...”

หมอแสงตะวันนิ่งไปนิดหนึ่ง

“คนในกรุงเทพชินกับหมอผ่านเมืองนอกเมืองนาเสียจนกระทั่งคิดว่าพอ
เรียนจบ หมอจะต้องหาทางตะเกียกตะกายไปเมืองนอกกันเสียทุกคน ความ
จริงหมอซึ่ง... พอเรียนจบออกไปทำงานอย่างหมอสารภีก็มี...”

“แต่เป็นส่วนน้อย...”

พยาบาลขัด หมอแสงตะวันทำเสียงประซัดนิดๆ ย้อนถามว่า

“ก็ปีหนึ่งมีหมอจบสักกี่คนกันล่ะคุณ? แล้วก็... จะว่าไปแล้ว สังคมของ
เรามันเป็นสังคมที่พวกบัณฑิตกำลังแข่งกันก้าวหน้าด้วยกันทั้งนั้น... ไม่ว่าหมอ
ไม่ว่าบัณฑิตสาขาไหนทั้งนั้น... เรียน... เรียน... เพื่อตำแหน่งนั้นตำแหน่งนี้ เพื่อ
ลอยอยู่กับความโก้กับการสรรเสริญยกย่องและการเป็นคนดังอยู่ในกรุงเทพ ใคร
จะอยากไปจมน้ำปลั๊กอยู่บ้านนอก นอกจากจะเวียนกันออกไปเป็นครั้งเป็นคราว”

หมอแสงตะวันหยุดเว้นจังหวะเล็กน้อย เสียงของเขาขมขื่นนิดๆ เมื่อกล่าวต่อไปว่า

“สุศาลาของหมอสารภีสำเร็จสมความตั้งใจ ก็พอดีเจ้าตัวพบกับเคราะห์ร้าย...แล้วก็...ใครหน้าไหนบ้างเล่าเข้ามาแบกไอ้เคราะห์ร้ายนี้กับหมอสารภี?”

หมอแสงตะวันเก็บรายงานสอดลงในช่องของมันช้าๆ พุดต่อไปอีกด้วยเสียงเหมือนประชด

“สังคมรี? หรือว่าคนที่ร้องปาวๆ ให้หมอเสียสละ...อาชีพหมอ...อาชีพครู เป็นอาชีพที่ท่านต้องเสียสละ เพราะท่านได้รับความนับถือ และเป็นอาชีพที่มีเกียรติยิ่งกว่าอาชีพใดๆ...”

ประโยคหลังสองประโยคเสียงคล้ายเยาะ แต่ก็เนือยๆ เรื่อยๆ ตามนิสัยของหมอแสงตะวัน

“หมอสารภีเสียสละแล้ว เสียสละด้วยชีวิต ด้วยอนาคตของหมอเลยทีเดียว...ได้รับการสรรเสริญยกย่องจากสังคมว่าเป็นผู้เสียสละ หนังสือพิมพ์ประโคนอยู่พักหนึ่ง ต่อจากนั้นก็จะถูกทอดทิ้ง...”

หมอแสงตะวันระบายลมหายใจยาว มองสบตาพยาบาลผู้แค้นกว่าหมอเล็กน้อย

“วันนี้รู้สึกว่าจะพุดมากเกินไปหน่อยนะคุณ...”

“หมอคงอัดใจมาหลายวัน ตั้งแต่เกิดเรื่องหมอสารภี?”

“ผมยอมรับว่าผมสะเทือนใจมาก”

หมอแสงตะวันเดินออกมาจากห้องทำงาน พบพยาบาลเฝ้าใช้พิเศษห้องหนึ่ง จึงหยุดถามอาการของคนไข้ พุดเรื่องคนไข้รายอื่นๆ อยู่พักหนึ่ง จึงเดินเลยไปยังบันไดหน้าตึก

พยาบาลเวรผู้โดยตำแหน่งมีอาวุโสเป็นพยาบาลหัวหน้าของตึกคนไข้หญิง ยังคงเดินตามหมอแสงตะวันไปเรื่อยๆ ถึงเชิงบันไดชั้นล่าง

“คุณรู้ไหม? ไอ้ที่คุณบอกว่าหมอสารภีแกขอให้หมอช่วยแกอยู่ตลอดเวลา ที่แกพุดอยู่ประโยคเดียวซ้ำๆ ซากๆ ว่า คุณหมอ...ช่วยด้วย...คุณหมอ...ช่วยด้วยนะ แกไม่ได้ขอให้เราช่วย ไอ้ประโยคนั้นมันเป็นประโยคที่พวกใจ-

หมิพหินชาติมันพูดกับแก ตอนที่มาขอให้แกไปดูคนป่วย...คุณหมอ...ช่วยด้วย...ช่วยด้วยเถอะครับ...เพราะหมอสารภีเป็นหมอ ประโยชน์มันถึงฝังใจแกอยู่ตลอดเวลา”

“มีนาเล่า...ดิฉันเองก็เพิ่งจะเข้าใจ...”

พยาบาลพิมพ์เบาๆ

“คิดว่าแกขอให้หมอช่วยแกเสียอีก”

“เปล่า...”

หมอแสงตะวันระบายลมหายใจยาวอีกครั้งหนึ่ง

“ลูกจ้างที่ไปกับหมอสารภีเล่าให้เจ้าหน้าที่ฟังว่าไอ้พวกที่มาตามตัวหมอไปจากสุขศาลา อ้อนวอนให้หมอไปช่วยพวกมัน บอกที่แรกว่า ขอให้คุณหมอช่วยด้วย...หมอสารภีกลัวก็กลัว แต่ถ้าไม่ไปมันก็คงจุด...ในที่สุดแกคงคิดว่าไปกับมันดีจ้ะ มันคงจะเห็นบุญคุณบ้างกระมัง?...ที่ไหนได้...”

หมอแสงตะวันหยุดพูดเพียงแค่นั้น แหงนมองดูท้องฟ้าซึ่งมีดครีမ်ปราศจากดวงดาว แล้วก็ตัดบทตัวเองว่า

“น่ากลัวฝนจะตก ผมจะกลับละ...ช่วยดูหมอสารภีเป็นพิเศษด้วยนะครับ”

หมอแสงตะวันผลจากพยาบาล เดินเรื่อยๆไปตามถนนลาดซีเมนต์ถึงจะมีแสงไฟสว่างตามไว้สองข้างทางแต่บริเวณที่แสงไฟส่องไปไม่ถึงก็มีดครีမ်...

ลมพัดค่อนข้างแรง ไม้ดอกไม้ใบประดับอยู่สองข้างทางถูกลมพัดโอนเอนสะบัดไปมา ถ้าผู้ที่เดินอยู่ไม่ใช่หมอซึ่งเคยชินต่อสถานที่ บางทีอาจจะขวัญอ่อน...ยังเป็นโรงพยาบาลก็ยิ่งเป็นอุปาทานให้บางคนขาดกำลังใจยิ่งขึ้น

หมอแสงตะวันยังคงเดินต่อไปเรื่อยๆ ความวิปริตของดินฟ้าอากาศทำให้ความรู้สึกภายในของหมอแสงตะวันเครียด

หมอแสงตะวันไม่ได้ปรารมภ์กับดินฟ้าอากาศ มโนสำนึกของหมอวาดภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับหมอสารภีเหมือนทุกครั้งที่เขาเห็นหมอสารภีและบังเกิดความสมเพชสะเทือนใจอย่างรุนแรงลึกซึ้ง...

๒

หมอแสงตระวันเห็นในมโนภาพ...

เห็น...สุขศาลาเล็กๆ ในตำบลที่ไกลจากตัวอำเภอ ไม่ถึงกับแร้นแค้น แต่ก็ห่างไกลความเจริญมากพอดู

เห็น...หมอผู้หญิงตัวเล็กแบบบางซึ่งมุ่มมันจะทำงานเพื่อส่วนรวมและเพื่อประโยชน์ของเพื่อนมนุษย์พยายามเรียกร้องและชวนชวายจนได้สุขศาลาหลังนั้นมา

ต่อไปข้างหน้า...สุขศาลาหลังนั้นอาจกลายเป็นโรงพยาบาล แต่ก็คงจะใช้ชื่ออะไรต่ออะไร ซึ่งไม่ใช่ชื่อสารภี!

มโนภาพต่อไปของหมอแสงตระวัน...ทั้งๆ ที่ก่อให้เกิดความเจ็บแค้นแทน แต่ก็ไม่อาจหยุดยั้งสำนึกที่วาดขึ้นมาอย่างรวดเร็วและต่อเนื่องเป็นลูกโซ่...

...หมอสารภีกำลังจะเสร็จสิ้นงานในสุขศาลา เมื่อ 'วายร้าย' สามสี่คนนั้นโผล่เข้ามา และขอร้องแกมบังคับให้หมอไปช่วยรักษาคนเจ็บที่หมู่บ้านของมัน...

หมอนำลูกจ้างผู้หญิงวัยกลางคนของหมอไปเป็นเพื่อนด้วย

เปล่า...มันไม่ได้พาหมอไปรักษาคนเจ็บคนป่วยอะไรดอก

แต่มันพาหมอไปเพราะหมอเป็นผู้หญิงที่หน้าตาดีที่สุดในละแวกนั้น และ...เป็นลูกสาวของคนดี... ถูกละ...คนดีเกินไปยอมถูกถือว่าเป็นศัตรูของฝ่ายที่ตรงกันข้ามกับคนดี!

'สัตว์' ในร่างมนุษย์ไม่รู้ว่่าก็คนต่อก็คน ทำร้ายหมอสารภีเสียยับเยิน...

เขาตามไปพบหมอสารภีจากคำบอกเล่าของลูกจ้างวัยกลางคนที่วิ่งเตลิดเปิดเปิงหนีมา...ตามไปพบขณะที่หมอสารภีฟื้นแล้ว เดินกระเซอะกระเซิงและจำอะไรไม่ได้เลยนอกจากความหวาดกลัว...

หมอสารภีพูดซ้ำๆ ซากๆ อยู่ประโยคเดียวว่า...คุณหมอ...ช่วยด้วย...

คุณหมอ...ช่วยด้วยเถอะ...

ฟ้าแลบสว่างจ้า และลั่นครืน ขับไล่มโนภาพเกี่ยวกับหมอสารภีให้หนีหายไปจากสำนักของหมอแสงตะวัน

พอดีถึงรถที่จอดอยู่ในโรงเก็บหน้าตึกคนไข้ชาย...

นาฬิกาข้อมือบอกเวลาเกือบห้าทุ่ม เมื่อหมอแสงตะวันขับรถกลับมาถึงบ้าน

ไม่ต้องกดแตร พอเห็นแสงไฟ คนทำสวนซึ่งมีหน้าที่เป็นยามประตูด้วยในตัว ก็เปิดประตูรออยู่แล้ว หมอแสงตะวันนำรถเลี้ยวเข้าไปในบ้านซึ่งปลูกสร้างบนพื้นที่ค่อนข้างกว้างขวาง

เป็นคฤหาสน์แบบสมัยใหม่งดงามและมีเครื่องบำรุงความสุขพร้อมมูลราคาทั้งที่ดินและสิ่งก่อสร้างร่วมสามล้าน!

เปล่า...ไม่ใช่เงินของหมอแสงตะวันดอก เขาไม่ได้ร่ำรวยถึงเพียงนั้นและไม่ได้มีมรดกพหกอะไร

ด้วยความเอื้ออาทรจากพ่อตาของเขาต่างหาก...

หมอแสงตะวันมองไม่เห็นรถของภริยาในโรงเก็บ...ก็คงตามเขยั้นและหล่อนก็คงสนุกสนานไปตามประสาของหล่อน ไม่เต็มอ้อมเมื่อไหร่ก็ยังไม่กลับ

เป็นความเคยชินของหมอแสงตะวันนับตั้งแต่วันที่สองของการแต่งงานมาที่เดียว

...สามีของแม่สาวน้อยผู้เพิ่งจะผ่านพ้นคำว่าเด็กหญิงมาเพียงไม่กี่ปี... บางทีก็มีสภาพอะไรไม่ผิดกับขมหวานที่หล่อนอยากจะได้ลิ้มรส...เมื่อได้ลิ้มรสชาติสมอยากแล้วหล่อนก็เบื่อหน่าย และเริ่มได้กลิ่นหอมหวานของขมชนิดใหม่...

หมอแสงตะวันก้าวเข้าไปในห้องโถงซึ่งแบ่งเป็นห้องรับแขกและห้องนั่งเล่น ด้วยลึบแลและด้วยศิลปะการตกแต่งอันทันสมัยสวยงาม

บาร์ในบ้านเป็นเคาน์เตอร์อยู่ตรงมุมห้องรับแขก ตู้เก็บแก้วและเหล้าฝังอยู่ในผนังอย่างแนบเนียน...หมอแสงตะวันหยิบแก้วมีก้านขนาดกลาง Rin Du Bonnet ลงไปครึ่งแก้ว

สำหรับเขา...เหล่าอ่อนๆ ของผู้หญิง ก็เป็นการเพียงพอแล้ว ถึงจะถูกหัวเราะเยาะเอาบ้าง...ก็ช่างเถอะ

ความจริงบาร์เหล่าและวิธีการตีอย่างฝรั่ง ไม่ใช่รสนิยมของหมอแสง-ตะวัน หากแต่เป็นรสนิยมของภริยาผู้เกิดมาโชคดีมีพ่อแม่เป็นเศรษฐี...

...เป็นเศรษฐีเสียจนกระทั่ง หล่อนผู้เป็นลูกไม่รู้ตัวว่าชีวิตต้องการอะไร!

หมอแสงตะวันจับเหล่าสองครั้งหมดแก้ว พอวางแก้วลงเสียงกริ่งโทรศัพท์ก็ก๊งวานขึ้น

“หมอหรือคะ?”

เสียงถามมาตามสายรื้อนรนนิดๆ

“นี่พิลาสนี่คะ...ช่วยด้วยเถอะคะ หมอ คุณแม่เป็นอะไรไม่ทราบ อยู่ๆ ก็แน่นิ่งไปเฉยๆ...”

“เพิ่งเป็นเดี๋ยวนี้หรือครับ?”

“คะ เพราะหัดดีเหลือเกินที่หมออยู่...กรุณามาเร็วๆ นะคะหมอ”

เจ้าของไข้หรือคนไข้อย่างพิลาสนี่ มีอีกหลายคนที่เป็นเช่นนี้...หมอมจะกำลังทำอะไร กำลังมีปัญหาคือส่วนตัวเช่นคนธรรมดาๆ เขาหรือเปล่า ไม่มีใครคำนึงถึง...มีเงินให้การรักษาเสียอย่างหนึ่ง เวลาเรียกหมอ...คุณหมอมามาเดี๋ยวนี้ นะคะ หรือนะครับ...มาเร็วๆ!

“ครับ ผมจะไปเดี๋ยวนี้”

หมอแสงตะวันวางหูลง ยังไม่ทันหันกลับก็ได้ยินเสียงถามมาจากประตูว่า

“จะไปไหนอีกเล่าคะ คุณหมอ?”

ภริยาสาวน้อยของหมอแสงตะวันยืนเท้าสะเอวอยู่ตรงประตูทางเข้าห้อง หล่อนคงเพิ่งกลับมา พอโผล่เข้ามาก็ได้ยินประโยคสุดท้ายของเขาพอดี

“ไปเยี่ยมคนไข้”

“ใคร? ออกไปเยี่ยมตั้งแต่สามทุ่มถึงสองยามยังไม่พออีกหรื แล้วอยาก รู้กันว่าตัวหมอทำด้วยอะไร ไม่รู้จักพักผ่อน ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย...เยี่ยมคนไข้...ห้วงคนไข้!”

หล่อนกระแทกเสียง นัยน์ตาที่แดงไว้วุ่นดูขอบตาดำ ขนตายาวเกิน
ธรรมชาติออกสีแดงเรื่อ และเย้มวาววามด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์

“ดีแต่รักษาคนไข้ ทีเมียของตัวเองรักษาไม่ได้!”

หล่อนกระแทกเสียง นัยของคำพูดมีความหมายลึกซึ้ง

ร่างเล็กโปร่งบางของหล่อนเซินดิๆ ไปปะทะกรอบประตู หล่อนยืนฟังอยู่
อย่างนั้นครู่หนึ่ง สะบัดหัวไปมาสองสามครั้ง

หมอแสงตะวันเดินเข้าไปหาหล่อน กล่าวเรียบๆ ว่า

“เพราะโรคของเมียไม่ใช่โรคทางกาย แต่เป็นโรคเอาแต่ใจตัว หมอ
เหวตาก็รักษาให้หายไม่ได้”

“ไม่ต้องหมอเหวตาทรอก หมอแสงตะวันนี่แหละ!...หมอแสงตะวันเคย
รักษาหายมาแล้ว แต่...เดี๋ยวนี้...มันไม่มีความหมายอะไรกับหมอแล้วนี่ หมอ
ได้ทุกอย่างจากแ้วแล้ว...บ้านช่อง...เงินทอง...ทุกอย่างสารพัดที่คุณพ่อจะ
ชนให้ลูกเขย แ้วจะไปมีความหมายอะไรกับหมออีก...”

“คุณชอบพูดแบบนี้เสมอ แ้ว”

เสียงของหมอแสงตะวันเรียบร้อย ช่มความไม่พอใจเอาไว้วภายใน...
ถึงอย่างไรเขาก็เป็นปุถุชน แม้จะใจเย็นตามวิสัยหมอสักเพียงใด วาจาของ
ภริยาที่พูดกับเขาแบบนี้บ่อยๆ ในบางครั้งก็ทำให้ขาดความอดทนได้เหมือนกัน

“หมอไม่อยากจะเถียงกับคุณ ไม่มีประโยชน์ ไม่มีสาระอะไร คุณขึ้นไป
นอนพักผ่อนดีกว่า”

“ไม่มีประโยชน์...ไม่มีสาระ! พูดกับแ้วนะรี ไม่มีประโยชน์ไม่มีสาระ?”

เสียงของภริยาติดจะซุ่นเคื่องและรวนๆ

“ไม่เอานะ แ้วไม่ให้หมอไป ไม่เชื่อก็ลองดูซี...”

“คุณสนุกรูมาจนเต็มที่แล้ว ออกไปเที่ยวตั้งแต่หัวค่ำจนห้าทุ่มสองยาม
นี่หม้อออกไปทำงานนะ แ้ว...”

“เฮ้อ...งานเงอนอะไรไม่รู้ละ แ้วไม่ให้หมอไปก็แล้วกัน ลองไปซี
จะอาละวาด...”

หล่อนเซออีก กิริยาท่าทางบอกว่าเอาจริง ทั้งๆ ที่ยื่นแทบไม่ติด

หมอแสงตะวันถอนหายใจยาว เห็นว่าจะซักข้ออยู่จึงกดออเดเรียกคน
มาจากเรือนข้างหลัง แล้วตัวเองก็ก้าวออกประตู

ปรียามลผวาทตาม ตั้งใจจะคว้าแขนเขาไว้ให้ได้ พอพลาดเลยหัวชุน
หมอแสงตะวันรับร่างภริยาไว้ได้ พอดีหญิงลูกจ้างสองนางวิ่งขึ้นมาเขา
จึงส่งภริยาให้หล่อนประคองเอาไว้

“พาคณผู้หญิงขึ้นไปนอนที่”

ปรียามลไม่มีแรงจะลุกขึ้นอาละวาดกับสามี หล่อนจึงได้แต่ส่งเสียง
กรีดๆ ไล่หลังเขาไปตามประสาคนเมา

“หมอเฮงชวย! หมอบ้า!...ไอ้หมอเฮงซ-ว-ย...”

คำสุดท้ายหล่อนแผดเสียงจนเต็มทีแล้วจึงได้หุบพับลงในอ้อมกอดของ
หญิงลูกจ้างทั้งคู่

หล่อนทั้งสองผู้ประคองประคองนายสาว และช่วยกันพาขึ้นบันไดไปชั้น
บน...ชั้นก็ขึ้น สมเพชก็สมเพช

หล่อนผู้หนึ่งกระซิบกระซาบปรารภว่า

“เออ...เป็นหมอรักษาโรคประสาทแท้ๆ เมียของตัวเองยังกะเป็นโรค
ประสาท ประเดี๋ยวๆ ก็กรีดขึ้นมาเสียที คุณหมอแกก็ใจเย็น...ใจเย็นนะ”

“ไม่ใจเย็นได้ยังไง พ่อตารวยยังกะอะไรดี ลูกสาวคนเดียวเสียด้วย...
แต่ว่า...เขาเล่ากันนะ...เห็นเขาวงกักันว่าคุณผู้หญิงนะ ตอนเรียนหนังสืออยู่
แกติดเฮโรอีน คุณหมอเป็นหมอรักษา แล้วก็เลยแต่งงานกัน...คุณผู้หญิง
เลิกสูบเฮโรอีนกลับมาติดเหล้า...รู้แล้วอย่าพูดไปละ จริงหรือไม่จริงไม่รับรอง
นะ เห็นเขาวงกักันว่ายังงั้น”

๓

พอรถแลี้ยวผ่านเข้าประตู ซึ่งมีคนวิ่งมาเปิดรับด้วยลักษณะที่แสดงว่า
รอคอยอยู่

หมอแสงตะวันก็เห็นพิลาสนี่ยืนคอยเขาอยู่ที่หน้าตึกหลังเล็ก หล่อน
สวมชุดนอนยาวประกอบด้วยเสื้อคลุมเรียบบร้อยสวยงาม หล่อนเป็นสาวใหญ่
ที่แต่งกายงดงามและมีรสนิยมกระเต๋ยตไปทางอเมริกันหรือยุโรป

“ขอโทษนะคะที่ต้องกวนคุณหมอ คุณแม่คะ...อยู่ๆ ก็เป็นลมแน่นิ่งไป
เฉยๆ”

เสียงของหล่อนแสดงความห่วงใย แต่สีหน้าและแววดาตุเหมือนจะไม่
ได้คล้อยตามน้ำเสียงเท่าใดนัก

หล่อนเดินนำหมอแสงตะวันไปยังห้องของมารดา ปากก็ถามว่า

“ดิฉันปลุกคุณหมอให้ตื่นหรือเปล่าคะนี่?”

“ผมเพิ่งกลับจากโรงพยาบาล พอมาถึงบ้านก็ได้รับโทรศัพท์คุณพอดี”

“ตาย...ดิฉันก็กวนคุณหมอ...”

“ไม่เป็นไรดอกครับ”

อาการของคุณนายพิศมรก็คืออาการของคนเป็นโรคความดันโลหิตสูง
นางไม่รู้สึกรู้ตัวแน่นิ่งไป แต่ไม่ใช่ครั้งนี้เป็นครั้งแรก

หมอแสงตะวันวัดความดัน แล้วก็ฉีดยาลดความดันให้ พักใหญ่คุณ-
นายพิศมรก็มีลักษณะแสดงว่ารู้ตัว

“อ้อ...หมอ...”

นัยน์ตาของคุณนายเหลือบไปยังลูกสาว

“เรียกหมอมาแก้มันทำไม ทำไมไม่ปล่อยให้ตายเสียให้รู้แล้วรื้อรถไป?”

“โธ่...คุณแม่...”

“ฉันเองก็ไม่อยากอยู่ขัดขวางความสุขใคร...”

“นอนเสียเถอะคะ คุณแม่”

พิลาสินีขัดเสียงค่อนข้างแข็ง

“หนูก็ได้ว่าอะไรคุณแม่ คุณแม่ต่างหากเออะอะตีโพยตีพายไปเอง...”

“ก็แก้ว่าที่แกต้องเป็นสาวแกอยู่ยั้งจิ่งเพราะฉัน...”

“คุณแม่...เลิกพูดเหลวไหลเสียทีเถอะคะ นอนพักผ่อนเสียเถอะ... สอวงค์แกนอนเป็นเพื่อนคุณนายในนี้ไม่ต้องลงไปนอนข้างล่าง...คุณแม่ปลอดภัยแล้วใช่ไหมหะคะคุณหมอ?”

“ครับ คุณนายไม่เป็นอะไรแล้ว”

หมอแสงตะวันตอบลูกสาว แต่นัยน์ตามองดูคนไข้

“คุณนายพักผ่อนให้มากหน่อยหะครับ เหนื่อยเกินไปกับนอนดึกเกินไป ก็ไม่มีใครดีนี่ก”

“ทะเลาะกับลูกก็ไม่ดีเหมือนกันใช่ไหมหะคะ?”

คุณนายพิศมรย่อนถาม หมอแสงตะวันได้แต่ยิ้มนิดๆ โดยไม่ตอบว่า กระจะไร

เขารู้จักกับพิลาสินีมานานทางเพื่อนของเขาผู้หนึ่ง ตั้งแต่นั้นมาหล่อน ก็เป็นคนไข้ของเขาด้วย ไม่ใช่โรคหนักหนาอะไรนัก ก็ปวดศีรษะ หงุดหงิด และกินไม่ได้นอนไม่หลับ พิลาสินีว่าหล่อนเป็นโรคประสาท และควรจะได้ รับการดูแลจากแพทย์อย่างใกล้ชิด

“คุณแม่นี่พูดอะไรเหลวไหล...”

ลูกสาวตำหนิ

“นอนเสียเถอะคะ คุณหมอมจะได้กลับ กวนให้มาตีๆ เกรงใจจะอยู่แล้ว”

แต่ครั้งเมื่อออกมาจากห้องมารดาถึงห้องรับแขกหล่อนก็ได้ปล่อยให้ หมอกลับเหมือนดังที่อ้างกับมารดา ภายในห้องรับแขกกึ่งห้องนั่งเล่น มี เครื่องตีมร้อนๆ วางเตรียมไว้ให้สองที่ สำหรับนายแพทย์คือกาแฟ ส่วนของ หล่อนเป็นเครื่องตีมประเภทโกโก้

เมื่อเจ้าของบ้านนั่งลง หมอแสงตะวันก็จำเป็นต้องนั่งลงด้วย

“คุณแม่ท่านมีเรื่องขัดใจกับดิฉันนิดหน่อยค่ะหมอ อยู่ๆ ก็ลุกขึ้นตีโพยตีพายถึงเรื่องเก่าๆ พอโกรธมากๆ เข้าก็เป็นอย่างนี้...”

หล่อนถอนหายใจเบาๆ

“ดิฉันกลัวใจกับคุณแม่เหลือเกิน จริงๆ นะคะหมอ ตัวเองก็อดๆ แอดๆ อยู่แล้ว ยังต้องแบกเอาคุณแม่ไว้อีกคนหนึ่ง นี่ดิฉันก็ปวดศีรษะ ตรงขมับข้างขวานี้แหละค่ะ ปวดตุบๆ มาแต่หัวค่ำแล้ว”

“วันนี้เขียนหนังสือหรือเปล่าครับ?”

“เขียนค่ะ...อยากจะเลิกเขียนสักทีก็เลิกไม่ได้ จริงๆ นะคะหมอ สุขภาพของดิฉันแย่ลงไปทุกที แล้วคุณแม่ก็ยังคงกังวลอีก”

นายแพทย์ยิ้มน้อยๆ ตามเคย

“คุณแม่คุณก็สุขภาพไม่ดีเหมือนกัน”

“นั่นนะซีคะ ที่จริงคุณแม่ยังดีกว่าดิฉัน แต่ท่านชอบทำตัวเป็นคนอ่อนแอเพื่อให้ดิฉันประคับประคอง เพื่อไม่ให้ดิฉันทอดทิ้งท่านอยู่ตลอดเวลา...”

พิลาสนี่ถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง ยกถ้วยเครื่องดื่มขึ้นจิบ กิริยาของหล่อนเห็นได้ว่าหล่อนฝึกเอาไว้ให้ดูงามและถูกแบบแผนมารยาทอยู่เสมอ

หมอแสงตะวันได้แต่ยิ้มตามเคย

เขารู้จักพิลาสนี่มานานพอที่จะเข้าใจความเป็นอยู่ของชีวิตและครอบครัว ซึ่งมีด้วยกันเพียงสองคนแม่ลูกของพิลาสนี่

รู้ว่าทั้งสองคนแม่ลูกต่างฝ่ายต่างเป็นคนที่ต้องการการเอาใจ การประคับประคองด้วยกันทั้งคู่

มารดาของพิลาสนี่หวาดกลัวการถูกลูกสาวทอดทิ้งเท่าๆ กับที่พิลาสนี่หวาดกลัวความร่วงโรยของวัย ขมขื่นกับชีวิตที่เดียวดาย!

เท่าที่ฟังพิลาสนี่ปรับทุกข์กับเขาในฐานะเป็นแพทย์ประจำตัว และในฐานะที่คุ้นเคย หล่อนมักจะกล่าวหาว่ามารดาของหล่อนเป็นต้นเหตุให้หล่อนต้องครองชีวิตเป็นสาวโสดอยู่อย่างนี้

หล่อนกล่าวหาว่ามารดาของหล่อนเห็นแก่ตัว และคอยขัดขวางการมีคู่ครองของหล่อน เพราะกลัวหล่อนทอดทิ้ง

ฝ่ายมารดาของหล่อนก็นินทาบุตรีกับเพื่อนสนิทของนางว่า
‘เขาฝันกันไป ฝันที่จะได้พระเอกอย่างในหนังสือที่เขาสมมติขึ้น คน
จริงๆ รูปร่างหน้าตาไม่หล่อ ไม่เป็นพระเอก แม่นี้เขาก็ไม่สนใจ ส่วนที่พอจะ
เป็นพระเอกได้เขาก็ไม่สนใจแม่นี้เหมือนกัน ถึงต้องอยู่มาจนปานนี้...’

ฟิลาสินีวางถ้วยโกโก้ลง หลับตาและยกมือขวาคลึงขมับเบาๆ

“อีกไม่นานดิฉันคงเขียนหนังสือไม่ไหว...”

หมอสวยตระวันมองดูสาวใหญ่วัยสี่สิบกว่าเบื่องหน้าเขา กิริยาท่าทาง
ของหล่อนทำให้หมอสวยตระวันอดนึกถึงนางเอกในนวนิยายประเภทผจญภัย ของ
หล่อนซึ่งเขาเคยอ่านสักครั้งสองครั้งมิได้

นางเอกของหล่อนก็คือตัวหล่อนเอง...เพียงแต่ในนวนิยาย หล่อนवाद
ให้สวยเลิศดีเลิศ และอายุน้อยเท่านั้น

หล่อนเขียนนวนิยายประเภทผจญภัยมาตั้งแต่ยังสาวจนสิบกว่าปีแล้ว
หล่อนก็ยังไมยอมออกจากความฝัน!

หมอสวยตระวันแนะนำอย่างหมอสวยจะพึงแนะนำว่า

“พักผ่อนเสียบ้างซีครับ”

“ดิฉันกำลังพยายามอยู่เหมือนกัน แต่ลำพังพักผ่อนเห็นจะไม่พอ ดิฉัน
รู้ว่าไม่มีใครจะสบายนัก...พรุ่งนี้เห็นจะต้องไปให้คุณหมอเช็กดูอีกสักครั้ง”

หมอสวยตระวันวางถ้วยกาแฟลง ขยับตัวพร้อมกับกล่าวว่า

“เชิญครับ...”

แต่พอจะลุกขึ้น ฟิลาสินีก็กลับกล่าวว่า

“คนเป็นหมอนี้ต้องอดทนมากนะคะ บางทีดิฉันก็รู้สึกตัวว่าดิฉันเห็นแก่
ตัวกับหมอเหลือเกิน ประเดี๋ยวโทรศัพท์ตามตัวดึกๆ ตื่นๆ ประเดี๋ยวก็ไปกวน”

“คนไข้ไปหาหมอไม่เรียกว่ากวนหรือครับ”

“หมอมีคนไข้ตามตัวบ้าง มีดๆ บ่อยไหมคะ?”

“ก็มีบ้างเหมือนกัน”

“แล้ว...คุณปริยามลเธอไม่รำคาญเอาบ้างหรือคะ?”

หมอสวยตระวันไม่ตอบคำถามนี้ ความเป็นอยู่ในครอบครัวของเขา...

ไม่เพียงแต่พิลาสนี่ ดูเหมือนทุกคนก็จะรู้ๆ อยู่ว่าไม่สู้จะราบรื่นนัก

ปรียามลเคยเที่ยวเตร่สนุกสนานจนเจียนจะเสียผู้เสียคน เมื่อครั้งที่
หล่อนยังรุ่นสาว ดิตยาเสพติดแล้วก็เป็นคนใช้ของหมอแสงตะวัน...

เมื่อมีข่าวว่าหมอและคนใช้แต่งงานกัน หมอแสงตะวันถูกวิพากษ์วิจารณ์
หลายประการ ล้วนแต่ในแง่ที่ไม่งดงามเท่าใด

‘หมอแสงตะวันสบายแฮไปเลย ตกตุ่มข้าวสารตุ่มหมี่มา คุณกมล พ่อย
ยายปรียามลแกรวยออกจะตายไป’

‘รักษาไปรักษามา เสร็จหมอแสงตะวัน!’

‘หมอแสงตะวันแกฉลาด พอรักษาให้เด็กเลิกจากยาเสพติด แกก็เลย
กลายเป็นยาเสพติดชนิดใหม่ของยายปรียามล!’

‘เด็กแร่ๆ นี้นา โกลีใครเข้าก็ติดคนนั้น แต่ถ้าผอญูไม่ใช่ยายปรียามล
หมอแสงตะวันแกคงไม่เอา’

และ... ข้อความทำนองนี้อีกมากมาย

แม้แต่ญาติพี่น้องบางคนของปรียามลเอง

ยกเว้นบิดาของหล่อน... หมอแสงตะวันยังจำถ้อยคำของนายกมลได้...

‘ผมผิดเองที่ตามใจยายแ้วมากเกินไป เพราะแกเป็นลูกสาวคนเดียว
ที่คุณหมอรักษาให้แกหายได้ก็นับว่าเป็นบุญคุณอย่างสูงแล้ว แต่ยายแ้วเป็น
เด็กเจ้าอารมณ์ผมเกรงว่าแกจะหายเพียงชั่วประเดี๋ยวประด๋าว ถ้าแกผิดหวัง
จากสิ่งที่แกหวังไว้อย่างรุนแรง...’

คงไม่มีพ่อคนไหนเอ่ยปากยกลูกสาวของตนให้แก่บุรุษได้อย่างนุ่มนวล
เช่นนายกมล...

‘แกกำลังเคาะชู้คุณหมอมามาก แต่ก็... นั้นแหละครับ ถึงจะเป็นลูกของ
ผม ผมก็รู้สึกว่แกไม่ควรอยู่กับคุณหมอ ขอแต่เพียง... ถ้าคุณหมอจะตัดรอน
แกผมก็อยากให้อายเป็นค่อยไป ไหนๆ ชุบชีวิตแกขึ้นมาแล้วอย่าทำให้แกตาย
ทั้งเป็นอีกครั้งเลย...’

หมอแสงตะวันยอมรับว่า... ด้วยความเป็นจริง เขาเองก็ไม่ได้รู้สึกว่ต้อง
‘จำใจ’ แต่งงานกับปรียามลเท่าใดนัก

แม้ว่าจะไม่เคยตั้งใจมาก่อน

ประการหนึ่ง เพราะเขาเองยังไม่ได้มีความสัมพันธ์กับผู้หญิงคนใดถึงขนาดผูกพันกัน

อีกประการหนึ่ง...ที่นับว่าเป็นจุดอ่อนของหมอก็คือ ความใจอ่อน

ส่วนประการสุดท้าย...ปรีyamล ในขณะที่หล่อนกำลังอยู่ในอารมณ์ต้องการสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ได้...ซึ่งหล่อนเรียกมันว่า 'ความรัก' ...หล่อนทุ่มเทจิตใจ...ทั้งอารมณ์ปรารถนา ก็ทำให้หล่อนเป็นสาวน้อยที่น่ารักอยู่มาก...

หมอแสงตระวันเพียงจะรู้สึกว่ เขาเป็นเสมือนชนมร่อยซึ่งเด็กเอาแต่ใจตัวคนหนึ่งจะต้องล้มรสีให้ได้ หรือไม่กี่เป็นตุ๊กตาซึ่ง...เมื่อหล่อนได้เป็นเจ้าของแล้วหล่อนก็จะไขลานให้คอยตามหลัง และเอาอกเอาใจหล่อนโดยไม่รู้จักจบสิ้น!

“คนเราก็เป็นอย่างนี้แหละค่ะ หมอ...”

พิลาสินีพูดเหมือนปลอบใจทั้งหมดแสงตะวันและตัวของหล่อนเอง...

“กับบางสิ่งบางอย่างและบางคนเราก็ต้องอดทนอย่างเหลือเกิน... นะคะ หมอ”

หล่อนนำทาง เหมือนทุกครั้งที่หล่อนพูดถึงภริยา และชีวิตครอบครัวของหมอ เพื่อ...อะไรก็ตามที่

แล้วหล่อนก็ถามว่า

“หมอมิเคยเหน็ดเหนื่อยกับชีวิตบ้างเลยหรือคะ?”

“หมอก็อับฤชนธรรมดาเหมือนกันนี่คุณ แต่...บางที่หมอก็ต้องลืมเรื่องของตัวเองในขณะที่ทำหน้าที่ของตัว หมอจะเหน็ดเหนื่อยจนหมดตะออกกะใจไม่ได้หรอกคุณ”

“แปลว่า ถ้าหมอมิได้เป็นหมอ ก็คงหมดตะออกกะใจไปนานแล้ว?... หมอคะ...”

นัยน์ตาของพิลาสินีจับอยู่ที่หมอ... หมอแสงตะวันมิใช่ผู้ชายรูปงามชนิดที่ผู้หญิงเห็นแล้วจะต้องหลงใหลใฝ่ฝัน หน้าตาของหมอก็ดูเกลี้ยงเกลาธรรมดาๆ แต่บุคลิกของหมอเข้มแข็งและทำให้คนอยู่ใกล้รู้สึกอบอุ่นได้เสมอ นัยน์ตาที่วางเฉยแต่แรกสะท้อนความรู้สึกภายในของพิลาสินีออกมาทีละน้อย

นัยน์ตาของหล่อนแสดงความไหวของอารมณ์ออกมาจนกระทั่งหมอแสงตะวันรู้สึก

หล่อนพูดทีเล่นทีจริงว่า

“หมอมิจะผลัดกันเป็นคนไข้กับดิฉันก็ได้นะคะ ดิฉันรู้ว่าหมอเองก็มีเรื่องมิสบายใจอยู่เหมือนกัน ถ้าหมอมิอยากจะพูดอะไรออกมาบ้างก็พูดเถอะคะ...”

“แล้วกัน...”

หมอแสงตะวันอุทาน พร้อมกับหัวเราะเบาๆ

“ไปๆ มาๆ คุณพิลาสินีก็กลับจะมารักษาผมเสียแล้ว...ขอบคุณครับ...”

หมอยิ้มเล็กน้อย

“แต่ว่า...มันออกจะผิดจรรยาแพทย์ไปสักหน่อย ขอให้ผมรักษาคุณ
อย่างเดิมดีกว่า...ตอนนี้...คิดว่าถึงเวลาที่คุณควรจะพักผ่อนได้แล้ว”

หมอลุกขึ้นยืน แสดงว่าพร้อมที่จะลา พิลาสินีจึงลุกขึ้นยืนบ้าง

“จริงหรือนะคะ พอหมอเดือน ดิฉันก็ชักจะรู้สึกว่าคุณเป็นคนไข้ขึ้นมา
ทีเดียว...เชิญหมอเถอะค่ะ ขอขอบคุณที่อุตส่าห์มา...”

หล่อนก้าวออกจากระหว่างเก้าอี้และโต๊ะ เดินนำหมอไปได้เพียงสองก้าว
หล่อนก็หยุดหลังตาลงประเดี๋ยวนึง

“ดิฉันคงลุกขึ้นเร็วเกินไป ออกรู้สึกเวียนศีรษะ”

ในฐานะที่เป็นหมอ หมอแสงตะวันจึงจับข้อศอกหล่อนประคองเอาไว้

“คุณเข้านอนเสียดีกว่า ไม่ต้องไปส่งผมดอก คุณพิลาสินี”

หล่อนเกาะแขนหมอหนึ่งอยู่ครู่หนึ่ง

ในระยะนั้นหล่อนรู้ว่าหล่อนกลั่นใจ...

อารมณ์ว่าเหวโตนเดียว ซึ่งมักเกิดขึ้นแก่หล่อนเสมอในระยะหลังๆ นี้
พลุ่งขึ้นมาอย่างไม่อาจสะกดไว้ได้ และโดยที่หล่อนไม่รู้เนื้อรู้ตัว

มันทำให้หล่อนหนาวเยือก...

หล่อนคิดว่าหมอควรจะเข้าใจ...และหล่อนก็กลั่นใจ...

แต่หมอกลับประคองให้หล่อนนั่งลงบนเก้าอี้ยาวใกล้ๆ เปิดกระเป๋า
เวชภัณฑ์ค้นยาออกมา แล้วก็เดินไปชะงักหน้าหาหญิงลูกจ้าง

แล้วหมอก็กลับมาที่หล่อนพร้อมกับยาและแก้วน้ำ หญิงลูกจ้างเดินตาม
หลังหมอมาด้วย

“ยานี้ผมเคยให้คุณรับประทานมาแล้ว เห็นจะไม่ใคร่ได้ทานเท่าไรซี
ท่า...ทานเสียครับ คุณพิลาสินี แล้วจะค่อยรู้สึกสบายขึ้น”

พิลาสินีอยากขว้างทั้งยาและแก้วน้ำให้สมกับอารมณ์ร้อนระอุภายใน

แต่หล่อนก็ทำได้เพียงกลืนมันเข้าไป และหลับตาเพื่อซ่อนความผิดหวังน้อยใจ และรวดราว...

หล่อนรู้ว่าหล่อนไม่เคยเป็นที่สนใจของเพศตรงข้าม...หล่อนรู้ว่า...เพราะอะไร...

เสียงรถยนต์ของหมอแสงตะวันวิ่งออกจากบ้านหลังจากดูแลหล่อนอยู่ อีกสักสิบนาที

ฟิลาสินีสะกดใจสะกดอารมณ์บอกให้ลูกจ้างกลับไปนอน

หล่อนเองเข้าห้องส่วนตัว...พอประตูห้องปิด หล่อนถลาไปที่กระจกเงา หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง...

...นี่คือความจริง...ภาพที่ปรากฏเบื้องหน้าหล่อนคือความจริง!...

...หน้าที่ปรากฏอยู่ในกระจก เป็นหน้าขาวๆ แบนๆ ของผู้หญิงคนหนึ่ง ไม่ปรากฏสิ่งใดสะดุดตาสะดุดใจ จะเรียกว่าซีริว ก็ค่อนข้างจะเรียกได้...

...ถึงจะขาว แต่จมูกแบน ส่วนคางค่อนข้างกว้าง ผิวหยาบ...ไม่ถึงกับน่าเกลียดดอก ทว่ามันก็ตรงกันข้ามกับลักษณะของนางเอกที่หล่อนบรรยายเอาไว้บ่อยๆ ในนวนิยายของหล่อน...

นางเอกซึ่งหล่อนฝันในเวลาหลับ และฝันในเวลาที่ไม่ได้อยู่หน้ากระจก ...ฝันว่าคือตัวของหล่อนเอง!

บ่อยครั้งที่มีคนอยากรู้จักหล่อน เพราะนวนิยายอันแสนหวานและนางเอกซึ่งหล่อนวาดเอาไว้อย่างงดงาม และจงใจให้ผู้อ่านรู้สึกว้ากภาพนางเอกคือภาพจำลองของผู้เขียน

...แล้วทุกครั้งหล่อนก็รู้ว่า...เขาผิดหวัง...พวก 'แฟน' ที่อยากรู้จักหล่อน นอกเหนือไปจากตัวหนังสือในนวนิยาย...

ฟิลาสินีอยากทุบกระจกทิ้ง!

หล่อนไม่อยากเห็นหน้าตาของตัวเองเลย นอกจากจะไม่สวยแล้วอายุก็ยิ่งมากอีกด้วย

มากกว่าหมอแสงตะวันด้วยซ้ำไป!

แม้กระนั้นหล่อนก็อดฝันต่อไปไม่ได้...

ขณะที่หล่อนหลับ หรืออยู่ในโลกที่หล่อนสามารถลิขิตชีวิตตัวละครได้ ...หล่อนคือนางเอกผู้สวยงามแบบบางน่าทะนุถนอม ทรงคุณสมบัติของกุลสตรี ...พระเอกของหล่อนนั้นแปรเปลี่ยนไปตามความฝันของหล่อน ปัจจุบันก็คือ หมอแสงตะวัน!

* * *

นายแพทย์แสงตะวันยกผ้าเช็ดมือขึ้นซับปากแสดงว่าเสร็จเรียบร้อยจาก อาหารเช้า

แต่พอลุกขึ้นจากโต๊ะอาหาร เสียงออดภายในห้องนอนของเขาก็ดัง กังวานขึ้น

เสียงนั้นดังถี่ๆ แสดงถึงอารมณ์ของผู้กด

หมอแสงตะวันอดเอะใจไม่ได้ว่า...วันนี้ดูเหมือนภริยาของเขาจะตื่นเช้า ผิดธรรมดา

...คงปวดหัวเพราะพิษสุรา...แสงโอเวอร์...เมื่อคืนนี้เห็นจะหลาย 'กิ้ง' อยู่!

แม่สาวใช้คนสนิทซึ่งเงินเดือนแพงจับใจ...แพงพอที่จะทนความเจ้า- อารมณ์ของนายสาวได้...วิ่งขึ้นบันไดอย่างรวดเร็ว

แม้กระนั้นหมอแสงตะวันก็ยังได้ยินเสียงตวาดหวลลอดออกมาจากห้อง ปรับอากาศขณะที่หล่อนเปิดเข้าไป

อีตใจเดียวหล่อนก็วิ่งกลับลงมาใหม่

“คุณหมอคะ คุณผู้หญิงให้มาเรียนว่าอย่าเพิ่งไปทำงาน...”

นัยน์ตาของคุณหมอมีเครื่องหมายคำถาม หล่อนจึงกล่าวต่อไปโดยเร็ว ว่า

“คุณผู้หญิงไม่สบายค่ะ เธอบอกให้คุณหมอขึ้นไปหาเธอหน่อย”

หน้าตาของหมอแสงตะวันสงบเฉยเป็นปกติ ไม่กระตือรือร้น แต่ก็ ไม่ได้แสดงความเบื่อหน่ายราคาญออกมาจนหน้า

ทั้งๆ ที่รู้ว่าเขาจะต้องขึ้นไปผจญกับอารมณ์อย่างใดของภริยา

หมอแสงตะวันผลักประตูห้องปรับอากาศเข้าไป ลูกจ้างคนสนิทของ

ภริยาถือถาดวางถ้วยกาแฟซงแก่จัดตามหลังเขาเข้าไปด้วย

หล่อนวางถ้วยกาแฟซงข้างเตียงที่คุณผู้หญิงของหล่อนนั่งพิงพนักหน้า-
นิ้วคิ้วขมวดอยู่

ยังไม่ทันถอยออกจากห้องเรียบบร้อยดีก็ได้ยินเสียงคุณผู้หญิงพูดด้วย
เสียงสนั่นแสบสนั่นมาว่า

“ไม่รู้จักเห็นดักเห็นอย่างหรือไงนะคะหมอ? เมื่อคืนนี้ไปรักษาใช้
มาถึงดึกตื่นเที่ยงคืน เช้าก็รีบไปแต่เช้ามีด”

หล่อนไม่ได้ยินเสียงหมอแสงตะวันตอบ...

ก็อย่างนี้แหละ ส่วนมากคุณหมอก็ไม่ได้พูดอะไรมักปล่อยให้คุณผู้หญิง
พูดอยู่คนเดียว อย่างนี้เสมอ...

หล่อนนับประตูปิดลงอย่างเสียดาย...เสียดายที่ไม่ได้ดูคุณผู้หญิงอาละ-
วาด จะได้เก็บเอาไว้เป็นอาหารปากสำหรับเล่าสู่กันฟังระหว่างคนในบ้าน...

หมอแสงตะวันไม่ตอบคำถามเกมประชดประชันของภริยา แต่ถาม
เรียบๆ ว่า

“ไม่สบายเป็นอะไรไป?”

“เป็นหมอ ไม่รู้หรือว่าเมียเป็นอะไร?”

หล่อนย้อนถามอย่างรวนนิดๆ นัยน์ตาซึ่งเขียนและระบายสีเขียวๆ
เอาไว้ตามขอบตาคุ้แดงระเรื่อ ทั้งๆ ที่วัยของหล่อน นัยน์ตาควรจะสดใส
กว่านี้...

“เท่าที่เห็นก็แองโอะเวอร์...เห็นเคยกินแอสไพรินแล้วหายไม่ใช่? หมอ
จะเอามาให้...”

“ไม่ต้อง แอ้วต้องการตัวหมอมากกว่า...”

“หมอนัดคนไข้ไว้ที่คลินิก ที่โรงพยาบาลก็มี”

“อ้อ...ถ้าเมียตาย ไม่เป็นไร จังรีคะ? คนอื่นสำคัญกว่า...”

ภริยาซัดเสียงแหลมเหมือนเด็กที่ถูกซัดใจ

“คุณก็รู้ว่า คุณไม่เป็นอะไรมาก เพียงแต่ปวดหัวเพราะตีเมเกินขนาด
เมื่อคืนนี้”

“แต่แอมก็อยากให้คุณอยู่ดูแอม...ที่เมื่อก่อน เมื่อตอนยังไม่ได้แต่งงาน ทำไมหมอเอาใจแอมได้?...หรือเดี๋ยวนี้แอมไม่มีความหมาย เพราะหมอได้ทุกอย่างจากป้าแล้ว?”

นี่สิ...ที่หมอแสงตะวันแทบจะทนไม่ได้

วาทะปราสาทจากปากของภริยา...

แต่หมอแสงตะวันก็ยังตอบเรียบๆ ว่า

“เมื่อก่อนนี่คุณเป็นคนไข้ เป็นคนป่วยที่ผมต้องรักษาให้หาย แต่เดี๋ยวนี้คุณหายแล้ว เป็นปกติแล้ว...”

หมอแสงตะวันหยุดเว้นจังหวะนิดหนึ่ง

“อย่าตื่นรนให้กลายเป็นคนป่วยไปอีกเลย แอม...ถ้าคุณป่วยคราวนี้ ผมหรือหมอไหนๆ ก็คงรักษาให้คุณหายเป็นปกติอย่างคราวก่อนได้ยาก...”

หมอแสงตะวันไม่ได้ทำงานคลินิกในตอนเช้าเพราะไม่อยากมาถึงโรงพยาบาลสาย

หมอแสงตะวันระวังข้อครหาในเรื่องเวลาราชการนัก

อีกประการหนึ่ง ตอนเช้าๆ เขาอยากแวะเยี่ยมคนไข้ที่ตึกทั้งชายและหญิงก่อนไปทำงานที่ห้องตรวจโรคตามปกติทุกวันมากกว่า

หมอแสงตะวันแวะเยี่ยมคนไข้ที่ตึกชายก่อน มีคนไข้เพิ่งจะทำซ็อกและยังไม่ได้สติอยู่รายหนึ่งที่เขาต้องเอาใจใส่เป็นพิเศษ

หลังจากดูอาการของคนไข้ผู้นั้นแล้วหมอแสงตะวันจึงเลยไปยังตึกคนไข้หญิง

หมอสารภีเป็นรายสุดท้ายที่เขาไผลเข้าไปเยี่ยมเยียน

หล่อนตื่นแล้วนั่งฟังพนักเตียงเฉยอยู่ นัยน์ตาของหล่อนมองดูหมอแสงตะวัน แต่แววตายังว่างเปล่าอยู่ ไม่ได้แสดงว่าหล่อนรับรู้ในสิ่งที่หล่อนมองเห็น

ที่ว่าพอหมอแสงตะวันเดินเข้าไปใกล้เตียง หล่อนก็กระดกหนี นัยน์ตาว่างเปล่ามีแววหวาดกลัว

...ก็ยิ่งตึกว่าในวันแรกๆ ที่หล่อนเข้าโรงพยาบาล เมื่อแรกนั้นหล่อนกลัวทุกคนและทุกอย่างจนตัวเนื้อสั่นไปหมด...

“หมอสารภี...ผมเป็นหมอเหมือนอย่างหมอสารภีเหมือนกัน จำผมได้ไหม หมอแสงตะวัน”

ริมฝีปากของหมอสารภีขมุขมิบ นัยน์ตายังไม่มีแววรับรู้ แต่ดูจะสงบขึ้นเล็กน้อย

“นี่ที่โรงพยาบาล หมอเคยมาฝึกงานที่นี่ หมอจำได้ไหม?...หมอไม่สบายมาก แต่ตอนนี้หมอจวนจะหายแล้ว หมอเกือบหายเป็นปกติแล้ว...”